

Bemærkninger til foranstaaende foreløbige Udkast til Lov om en Ølstat.

Det vil erindres, ut Udvalget i forrige Samling var enigt om at foretrække en Ølstat igjennem Beskatningen af det færdige (eventuelt halv-færdige) Produkt istedetfor den da foreslaaede Maltstat, og at Landsthingets paa dets Forslag vedtog en Dagsorden, der gik i denne Retning. Finansministeren har imidlertid ikke troet at kunne gaa ind paa den af Udvalget og Thinget anviste Vej, men i det i denne Samling paany forelagte Forslag fastholdt Maltstaten som Basis for en Ølstat, idet han gjør gjældende, at en effektiv Kontrol med det skattepligtige færdige Produkt dels vilde blive meget kostbar, dels uigjennemførlig. Derimod fremtræder Maltstaten i det nye Forslag med visse Modifikationer, sigtende til at afvæbne de vigtigste af de ifjor imod den reiste Indvendinger, idet Anvendelsen af Surrogater og Tilvirkning af Skattefrit og skattepligtigt Øl i samme Bryggerilokale tillades. Det Spørgsmaal ligger imidlertid nu nær, om ikke Maltstatens Fortrin — den lille Kontrol — for en væsentlig Del gaar tabt ved disse Modifikationer. Rent bortset fra de Kontrolvanskeligheder, der øiensynlig vilde opstaa ved en eventuel Benyttelse af Surrogater, synes det klart, at en Kontrol med det skattefrie Øl frembyder ikke færre Vanskeligheder end en Kontrol med det skattepligtige Øl, aldenstund det maa antages at Massen af den første Slags Øl er ikke lidt større end af den sidste og tilmed vistnok i en uendelig Grad vanskeligere at kontrollere, dels paa Grund af de mange Arter, dels fordi det Skjelnemærke — et Alkoholindhold af mindst 2 pCt. — som gjør Adskillelsen af overgjæret og undergjæret Øl forholdsvis let, vil savnes ved Bestemmelsen af Afgiftsgodtgjørelsens Størrelse for de mange forskjellige Sorter overgjæret Øl, til hvis Tilvirkning Maltmængden varierer meget betydeligt (fra 57 til 22 Pund pr. Td.). Det skjønnes derfor ikke rettere, end at man overfor det skattefrie Øl og det Afdrag i Maltstaten, som Lovforslaget indrømmer, vil være mindst ligesaa stærkt henvist til Selvangivelsesprincippet som overfor en Beskatning af det færdige Produkt, medens man vil have større Vanskeligheder ved at opdage en Selvangivelses Urigtighed. Men er det saa, at man ikke tror det forsvaret i det Hele at benytte Selvangivelse, men at der maa fordres en

sikker og fuldt ud betryggende Kontrol, synes der kun at foreligge to Alternativer — enten at maatte opgive en Ølstat, eller at beskatte alt Salgsøl. Vælger man det sidste Alternativ, vil en Beskatning af det anvendte Naaproduct sikkert være den simpleste og tilføjelige retfærdigste Basis for en Ølstat, og det er paa dette Grundlag, foranstaaende „foreløbige Udkast“ bygger. Det er imidlertid forudsigeligt, at der vil reise sig stærke Indvendinger imod en Beskatning af ogsaa de simple Ølsorter, idet den almindelige Tanke om en Ølstat kun knytter sig til en Beskatning af Lurusøl, og man maa være belabet paa høie Indignationskrieger, at man vil beskatte et godt og sundt Næringsmiddel, som i stort Omfang benyttes af den „simple Mand“. Det turde imidlertid være et stort Spørgsmaal, om ikke netop den „simple Mand“ er Hovedkonjumenten af det alkoholholdige Øl, og om ikke de lettere Ølsorter bruges i større Udstrækning af de bedre stillede Samfundsklasser. Ser man alligevel ganske bort herfra, vil en nærmere Underjøgelse af den Fordyrelse, som den i „Udkastet“ foreslaaede Maltstat vil bevirke af det simple Øl, formentlig snart vise, at Indignationen over en Beskatning af et af Folkets Levnetsmidler er temmelig grundløs. Der bruges nemlig til det saakaldte „bæsteste Øl“ gennemsnitlig 60 Pd. Malt til en Tønde à 144 Potter, medens der til Hvidtøl Nr. 1 bruges 57 Pd., til Nr. 2 49 Pd., til Nr. 3 37 Pd. og til Nr. 4 23 Pd. Da den foreslaaede Maltstat er 1 Dre pr. Pd., falder der saaledes paa en Tønde Hvidtøl Nr. 4 en Stat af 23 Dre, og da 1 Td. Øl indeholder 144 Potter, der giver 192 Flaster, bliver Skatten paa en Høflaste ikke engang $\frac{1}{8}$ Dre. Selv om man nu end gaar ud fra, at Bryggeren, hvad der vil falde ham vanskeligt nok, kan frigjøre sig for Skatten ved at oversføre den paa Konjumenten, saa staar det dog fast, at den derved bevirkede Fordyrelse af Husholdningsølet i og for sig bliver yderst ringe, og ser man hen til den Beskatning, der hviler paa andre af den store Befolkning ligesaa almindelig brugte Drikkevarer, synes der næppe at kunne være den fjerneste Betænkelse ved at lægge en saa umærkelig Stat, som den foreslaaede, paa Øllet; thi hvorledes kan det vel være forsvaret at beskatte Raffen med 12 Dre